

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGaan VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H.C.G. LANGEMEYER, H.E. WESTENBERG, F.P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N.L. PRAK.
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a
19^e JAARGANG 22 FEBRUARI 1947 4 BLZ. No. 16

REDACTIONEEL

Met Uw pijl en boog, met Uw jachthond en vooral met Uw ledige, goed genaaide weitasch zijt gij uitgegaan om te jagen — wil ik veronderstellen. Gij zijt een eind weegs het woud binnen gedrongen, speurend naar haas of hert, maar gij schijnt voor niets gekomen: het bosch is leeg en betwist U zelfs den terugtocht. Zoo, wil ik hopen, hebt gij meermalen gestaan in het schijnleeg bosch Uwer denkwereld, na een vruchteloze poging om zelfs maar één Uwer ideeën te vermeesteren en mee te nemen als offer aan Artemis en daarmee tot spijziging van Uw vrienden. Zoo, wil ik hopen, hebt gij gefaald Uw bijdrage voor de „Spiegel” op te brengen en zoo hebt gij een verwensching over deze heerschers van dit wereldje gemompeld, maar niet te luid.

Nu echter laat gij U leiden door het instinct van Uw hond en plotseling staat gij voor de ingang van een grot, waarin, door een spleet, een streep zonlicht omlaag duizelt, als ter verheerlijking van de schoonheid der godin Artemis, die gij daar baden ziet. Maar: bezint, eer gij begint, want Uw uren zijn geteld.

Het Corps is een spel, dat had U al door, nietwaar; en U houdt wel eens van een spelletje, anders was U geen Corplid geworden. Als een partij tennis of bridge of schaak U boeit op zijn tijd, kan ook het Corps U boeien. Van tennissen leert U vlugheid en behendigheid, van schaken consequentheid en durf bij het denken. Zoo leert ge van het Corps-spel kennis van en omgaan met menschen, organiseeren, redeneeren, peilen in Uw eigen geest. Maar U tennist niet omdat U er zoo veel van leert en de enkeling die dat wel doet, zal zich weldra vervelen en weggaan. Deze instelling op het spel is minder singulier in het Corps, maar daarom niet minder waar. Als U Corplid bent, alleen om er zoo veel van te leeren, ga dan weg en lees ook niet verder.

Wien dit spel niet zal vervelen moet het intensief meedoen en volgens de regels. Intensief, want hoe meer U er aan besteedt, hoe meer het U te doen geeft en juist dat schenkt bevrediging, zooals altijd het moeizaam bereiken van een hooger niveau bevrediging geeft. Het Corplid dat alleen Vrijdagsavonds een paar gesprekjes voert, heeft zijn groentijd en zijn contributie verspeeld.

Volgens de spelregels, want zij vormen de beperking, maar ook de charme van het spel. Niemand zegt er wat van, als een eerstejaars om elf uur 's morgens de Gouden Drempel oversteeft, als een tweedejaars een groote bek opzet tegen een minder actieve derdejaars, als deze laatste om half twaalf 's morgens door de achterdeur even naar den directeur toe gaat, als vierdejaars om twaalf uur met jassen aan een broodje eten aan het Bestuurtafeltje, maar ook als een Senator achter het Gouden Fiek omloopt of als een lid van het Bestuur onge-

excuseerd een vergadering verstoort. Al deze gemakkelijk te plegen handelingen zondigen tegen de door U aanvaarde spelregels en daarmee in de eerste plaats tegen U zelf.

Een reflexie te geven van zoo veel mogelijk, dat goed of fout is of enkel merkwaardig, dat nu is de taak van den „Spiegel”: een taak opgedragen aan een Commissie tot Redactie door den Senaat ter verlichting en ook ter verbetering van het resultaat; maar ook opgedragen door een lange en eerbiedwaardige reeks van oud-redacteuren, overgedragen met een hechte traditie, eigen spelregels, als een spel in het spel.

Deze twee opdrachten beheerschen den „Spiegel” en komen daarin tot uiting.

Het is, lezer, tengevolge van die tweede, geenszins onnatuurlijke opdracht, dat U uit de kolommen van den „Spiegel” steeds weer het Zotje tegen grijnst, dat U op- en afgeschrikt wordt door een stijl die U niet ligt, maar die toch, ondanks alles, Delftsch is en gehandhaafd blijft. Anderzijds is het naar aanleiding van die eerste, voor de hand liggende opdracht, dat de Redactie altijd weer verlangend is Uw stukjes in overweging te nemen, en dat U verplicht bent, vóór Uw critiek uit, eens wat anders te zenden dan Stoepjes en Mededeelingen.

Thans hebt gij haar goed gezien, Artemis en haar bronnympfen badend in zonlicht en water. Zij was wat ver, nietwaar, en er waren sluiers van vocht, die opstegen uit de beek, maar ge hebt haar gezien. Welnu in Uw verblinding hebt gij geen acht geslagen op hare honden. Te laat, ik heb U gewaarschuwd, maar de honden slaan reeds aan, zij wendt het hoofd om, een wolk snijdt de straal zonlicht af en Artemis bereidt zich ter jacht. Gij vlucht tevergeefs; slechts eenige tientallen schreden scheiden U van de plaats, waar Artemis' pijl zich in Uw long boort en U omtoovert tot een hert; slechts enkele honderden van de plek, waar de honden U naar de strot zullen springen en verscheuren. Zoo zal ook Uw pennevrucht verscheurd worden, als straf voor Uw vermetelheid, door den Zot en Pieterkort, door Aquarel, Borst Pong en al de Spiegeldieren. Maar twee dingen kunnen U saveeren en soelaas schenken: dat gij wellicht nog in de ure des gevaars Zeus weet te vermurwen U te veranderen in een hond, die met de andere huilend meegaat ter jacht. En dat de pijlen, door den „Spiegel” afgeschoten U niet in Uw eigen oorspronkelijke wild, in Uw bijdrage, kunnen doen veranderen.

Nu, mijnheer P., eenige die tot hier gekomen bent, kunt ook U de oogen sluiten en slapen, want ik heb gezegd!

XX-ste Lustrum Societeit „Phoenix”.

De Eeuwfeest Commissie maakt bekend, dat het programma der festiviteiten ter gelegenheid van het 100 jarig bestaan van de Delftsche Studenten Societeit „Phoenix” als volgt luidt:

Donderdag 27 Februari.

17 uur: ontvangst van het eerste contingent politie op de Societeit „Phoenix”.

20 uur: ontvangst van de rest van de Delftsche politie en van andere groepen uit de burgerij o.a. de Delftsche verlofhouders en leveranciers van de Societeit.

Kroegjool.

Vrijdag 28 Februari.

14-16.30 uur: receptie van het Bestuur van de Delftsche Studenten Societeit „Phoenix”.

17-19 uur: borrel, aangeboden door het dispuutgezelschap I.G.O.V. (hierna zal het eerste jaar de leden in verlofzaken in Delft onderhouden).

24 uur: Officieele viering van het XXste Lustrum en diës-rede uitgesproken door den President van het Bestuur van de Delftsche Studenten Societeit „Phoenix”.

Zaterdag 1 Maart:

16 uur: Ontvangst van de reinisten aan het station, gevolgd door een rondgang door Delft en samenkomst in de Societeit. De Societeit is dezen dag voor leden gesloten.

Maandag 3 Maart:

10 uur: Vertrek van de eerste groep kinderen van de Markt.

10-18 uur: Groot kinderfeest in de zalen van de Societeit.

23 uur: Feestelijke edoch plechtige opening van de sluitingskroegjool.

Bij dit programma moge worden opgemerkt, dat het welslagen van het Eeuwfeest in de eerste plaats afhangt van het enthousiasme van de leden zelf. Het Bestuur en de Eeuwfeest Commissie hebben getracht gelegenheden te scheppen waarbij de vreugdedrang der leden op gepaste wijze tot uiting kan worden gebracht. Zoo zijn de kroegjoolen op Donderdag en Maandag gelegenheden bij uitstek om Uw vreugde te uiten en te toonen, dat men feest kan vieren. Want feestvieren in onze Societeit is niet synoniem met „vermaakt worden”, maar is een actie waarbij aan fantasie en ondernemingslust van iederen feestganger hooge eischen worden gesteld. Omdat drie kroegjoolen achter elkaar zeer veel vergen van de leden, heeft de Eeuwfeest gemeend de helpende hand te moeten bieden. Donderdagavond zal men op gang gebracht kunnen worden door de sterke verhalen van kroegbazen en anderen; Maandag zullen de resten van de kinder-vermakelijkheden U de behulpzame hand bieden. Het Bestuur en de Eeuwfeest Commissie verwachten, dat er voldoende geestdrift onder de leden schuilt om deze drie feesten een verloop te geven aan het verleden van de Societeit „Phoenix” waardig.

De Eeuwfeest Commissie.

De Versieringscommissie wijst erop, dat ieder, die eenigszins de verkwast of de timmermanswerktuigen weet te hanteeren, zich Maandag, Dinsdag en Woensdag respectievelijk 24, 25 en 26 Februari kan wijden aan het versieren van de Societeit. Zij rekent op een groote opkomst, daar het anders onmogelijk zal zijn het gebouw een voldoende feestelijk aanzien te geven.

Maandag 24 Maart worden degenen die mede willen werken aan de versiering van de Societeit, verzocht zich te melden in de Boveneetzaal 10 uur.

Het geschenk van de leden aan de „Eeuwige”.

Hoe vreemd dat het initiatief te dezen aanzien zoo laat pas openbaar werd. Wat is het Bestuur hier bescheiden (net of 't een geschenk aan hen, in plaats van één aan de Eeuwige betref), en wat hebben de leden het blijkbaar druk (met andere zaken).

Maar voor wie zijn ooren te luisteren legde is de gisting in de plannenbrei der leden een teeken voor een grootsche vervulling dezer eereplicht.

Hoorde U 't al, dat men in het geheim een troep timmerlieden in het gebouw wil loslaten teneinde alle deuren sluitend te maken, met een echt slot en heusche scharnieren elk met een speciaal veertje om de betreffende deur het tochten te beletten. Dat voorts, een deel van de bovenbedoelde „men” deze timmerlui ook in de garderobe wil laten opereeren teneinde het jassen-wee te bestrijden door het labiele evenwicht der staande- in een stabiel evenwicht van hangende kapstokken te laten veranderen;

Dat daarentegen een andere „men”, de bovenomschreven actie volmaakt negeerende, het plan koestert, in stede van timmerlieden een groot aantal metselaars klandestien toegang tot de Societeit te verschaffen ten einde op de meest onbedachte plaatsen verwarmingseenheden in den vorm van betegelde Friesche- en Vlaamsche haarden te doen aanbrengen; Dit, terwijl weer een geheel andere „men” slechts denkt aan het binnensmokkelen van een school kunstschilders en restaurateurs met het doel de door tijd en stof opzichtbaar geworden schoonheid van eenige plafond- en muurschilderingen weer tot het volle licht te doen brengen en hieraan nieuwe toe te voegen; En een minder belangrijke „men” alleen aandacht besteedt aan de nood in het fietsenhok en, gedreven door afschuw voor gleufsteen en houten prulconstructie, hier een betonnen fietsensanatorium wil grondvesten.

Natuurlijk hoorde U dit alles ook, en natuurlijk hebt ook U fijntjes geglimlacht, denkend: neen dit niet! en dat ook niet; niets van dit alles. Iets dat noodig is, dat komt vanzelf. Daar zorgt 't Bestuur voor. Zie maar hoe het zich uitslooft. Ik wed met een ieder op wat er eerder is: warmte door haarden en minder tocht dan wel warmte door de zomerzon! Neen, de leden zijn de Eeuwige iets anders schuldig, iets beters. Iets dat niet „noodig” is. Iets volkomen nieuws!

En de Eeuwige weet dat ook.

Al in 1876 tochtte zij; de leden deden toen niets, en dus brandde zij af teneinde zich eens te kunnen vernieuwen. Nu, in 1947 tocht zij weer, en weer, nu eens te meer op haar 100ste verjaardag brandt zij van verlangen zich te vernieuwen. — Aan haar leden om dit verlangen te begrijpen en er aan tegemoet te komen. Natuurlijk, en wij zullen haar laten branden, niet echter van verlangen, doch van nieuwsgierigheid. En nieuwsgierig mag ze zijn, want het plan dat haar leden met haar hebben is grootsch. Het is iets ongehoords! Iets dat de Societeit een ander aanzien geeft, inwendig zoowel als uitwendig, dat haar mores in de war brengt. Een iets dat zelf mores doet ontstaan, aanleiding geeft tot de vorming van frissche fonkelnieuwe disputen, wat goed is nu vele der oude hun levensvatbaarheid totaal hebben verloren. Iets dat de ijverzucht in de studentenwereld, helaas sinds geruimen tijd sluimerend, in hooge mate opnieuw aanwakkert. Iets dat overal protest ontlokt en dus verdedigd moet worden. Kortom iets dat allerwege de gemeederen in beweging brengt en nieuw leven schept, iets dat de Eeuwige verjongt en vereeuwigt tegelijk.

Dat is 't! Wat vindt U ervan? Lumineus idee hè? Wat! U weet er niet van? Hoe is dat mogelijk en U moet meehelpen, hoe kan dat dan? — Of U het mag weten? U móet het weten! Maar U mag het niet aan de Eeuwige vertellen, want zij moet blijven branden tot het klaar is, tot zij het brandpunt is van meer belangstelling dan zij ooit trok, en dan... dan heeft ze tóch wat ze noodig heeft, en dat kunnen haar alleen de leden geven. Wat gaan wij dan doen?? Ssssst...

Een lid der Societeit „Phoenix”.

VERPEINZINGEN

Luister naar de koele wind, luister zei hij tot zichzelf. Hij stond met de eene hand in de zij, terwijl hij zijn andere losjes langs zijn lichaam liet bengelen; zachtjes slingerde hij de handschoenen heen en weer.

Hij heete Caspar Pellicorne en het was het jaar Onzes Heeren 1623.

Hij had vrij lang haar, dat in warrigheid hene over de ooren hing, een rond gezicht, bruine oogen en haast onzichtbare wenkbrauwen, die boven zijn neus, kort, doorliepen. Caspar Pellicorne telde drie-en-twintig jaren.

... „Tik”, valt de druppel in de wasbak en wéér zie ik m'n rood omrande oogjes in de Spiegel *). Ja het was toch erg gezellig geweest: niet leerzaam of leuk maar gezellig. Ondanks de kou — ondanks de Oranjabitter. Die gek van een Willem ook, met z'n fietswielen.

Hij analyseerde nu rustig zijn gedachten. Er moest een reden zijn, dat hij het luisteren naar wind zichzelf adviseerde. Maar minder verwonderlijk dan dit zelf-advies was vanzelfsprekend den vorm, waarin hij het kleepte. Betrapte Caspar er zich haast al nooit op tot zichzelf of in zichzelf wat te pompelen, nu was de poëtische toon en de romantische gezegswijze bovendien een voor hem onontwarbaar raadsel. Hij kende zichzelf genoeg om te weten, dat poësy bij zijn aard niet paste. Zijn heldere gedachten waren als de schoon-gewaarde hemel boven het Y op een lentemiddag, nuchter, zakelijk, scherp.

M'n gedachten gaan van de eene ruzie naar het volgende flesje lotion van de eene tandpasta reclame naar een andere soort likeur, om met een plotselinge pijnlijke bewustwording aan een flesje oranje brillantine te blijven hangen. De kraan is scheef: de druppel valt eerst tweemaal, driemaal rechts om daarna links even na te komen. Ik probeer uit te rekenen.

Toch had hij zichzelf toegefluisterd naar de kóele wind te luisteren.

Het was anders natuurlijk geweest, wanneer hij zich dit koel-zijn der wind bewust geworden was in verband met reële dingen. Plotseling had hij gemerkt dat de wind koel

was geworden, zoodat hij nu gestraft zou worden voor zijn besluiteloosheid om tóch niet dat hout te bestellen bij Deyman. Of dat hij zijn oom in de Kloveniersdoelen niet had tegengehouden van de reis naar Engeland. Reeds stak de wind op en ondanks de waarschuwingen van kapitein Anslow waren ze uitgevaren, zoodat enzoovoorts, enzoovoorts.

wanneer er tegelijkertijd links en rechts een zal vallen. En de barst in de wasbak kijkt me zoo zielig aan; ja, dat heb ik wel tien keer eerder geschreven en wel honderd keer eerder gelezen en er me altijd aan geërgerd. Maar ik kan me nu niet ergeren ik voel me zoo akelig, ik kan aan niets anders denken dan aan die kraan: rechts — rechts — rechts — links en aan het waterplasje dat maar niet ophoudt zich geschokt voor te doen als er weer een druppel bij komt. „Vochtig” antwoord ik op een ongehoorde vraag van de kapper en dommel weer even in met de geruststellende zekerheid dat ik vandaag toch niets meer kan en daarom hoef te presteeren. „Tik”, valt de druppel in de wasbak en wéér zie ik m'n rood omrande oogjes in de Spiegel *)

Als men zoo doordacht kon je het kleinste voorval tot een probleem opblazen, belachelijk dat hij hier nog zoolang over nadacht.

Wat evenwel pleitte voor het feit, dat inderdaad dit koele-wind-exposé meer stak dan hij wilde bekennen.

Ja en het is ook zoo. Wat noopt de mededeeling ervan om dit fragment te lezen? Waartoe is het geschreven? Waarvoor moet de kostbare aandacht van den lezer geboeid worden door dezen Caspar Pellicorne nota bene in 1623? Waartoe zal de nog veel kostelijker tijd van den schrijvers moeten worden verkwist?

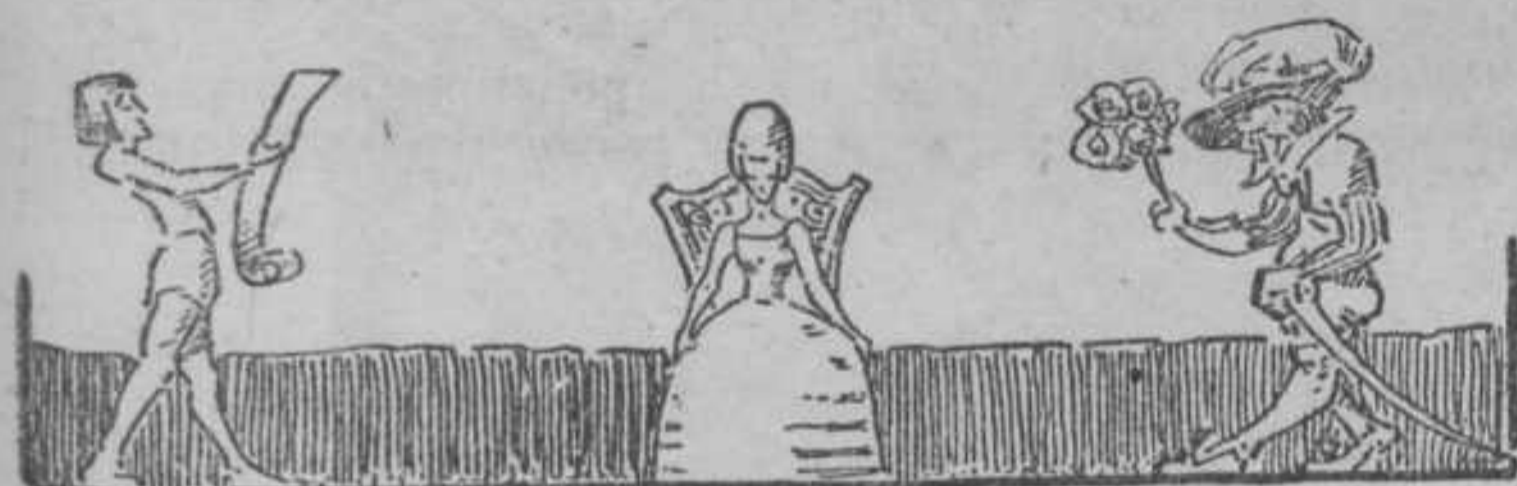
Wat moet men verwachten van een kort verhaal en waartoe dient de lezing ervan. In Godsnaam, zeg het mij, wat is het nut van een historie, die misschien nergens héén voert?

Waarom zou het ergens heen voeren?

De laatste vraagteeken met de pen in nerveuze haal gekrast, wierp een klein inktspatje op Caspars witte manchet. Met een schok realiseerde hij zich, dat hij was gaan zitten voor een schrijftafeltje en de veder had opgepakt in somnabule afwezigheid. Met verbazing las hij, wat hij geschreven had. Tot hoever had die idiote gedachte hem reeds gevoerd. Belachelijk! Met een ruk stond hij op en veegde zijn gedachten-hemel weer schoon van alle problemenwolkjes.

„Poët”, schold hij zichzelf.

*) Het veelgelezen Studentenblad waar U niets van begrijpt en dat toch de moeite en f 6,— waard is.

FEUILLETON

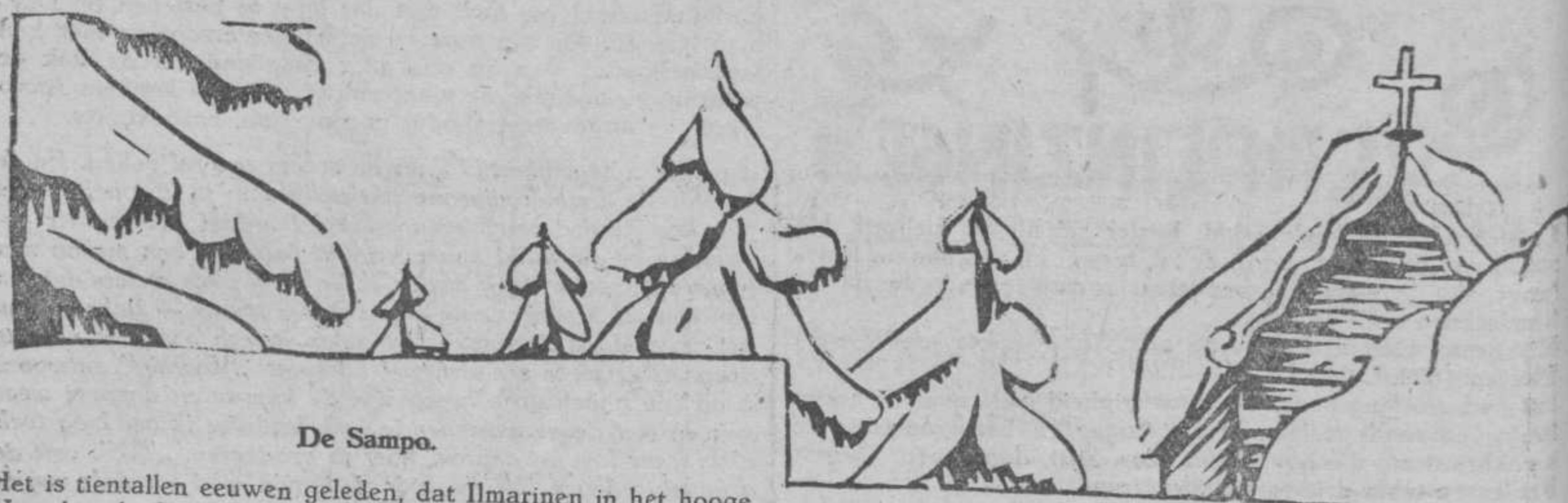
Het lijk in de zuurkast.

Tienduizend Corpsleden (waarde lezer, dit is een verhaal van alle tijden) bestormden het politiebureau op die gedenkwaardigen dag dat Pietje en van der Zeevers schim boven Brussel zweefden. Zij eischten recht inzake den moord op het lid Haardmans, zij brieschten met de adel van de eensgezindheid en een uitgeput geduld. Het gestroomlijnde bureau van politie op de Gedempte Oudedelft puilden van verontwaardigde zielen. De Hoofdcommissaris stond bedremmeld een vurige jongeman met een roze lint (ja, men had tenslotte water in de wijn moeten doen) te woord en zeide klagelijk dat het zoo'n gecompliceerde zaak was en dat men geduld moest oefenen. „Welnu”, zoo sprak de lintdrager, „wanneer de Delftsche politie niet bij machte is zijn taak naar behooren te vervullen, dan zal het Delftsche Studenten Corps die overnemen. (Zich tot de duizenden wendend:). Mijne Heeren! Doet Uw plicht niet alleen terwille van Uw Corps, niet alleen terwille van het recht, maar vooral terwille van Uw stad, de stad met het grootste Studenten Corps, de stad met de oudste Technische Hoogeschool in Nederland.

Gedisciplineerd en volgzzaam als steeds deden de Corpsleden wat hen te doen stond. Het ging gemakkelijker dan ze dachten, want in de herinnering van de traditioneele politieborel die de vorige avond had plaats gehad waren de politiemannen uiterst handelbaar. Zij lieten zich gewillig naar huis sturen, met achterlating van hun wapens, en de dienstdoende agenten op straat vertrokken reeds na een lichte wenk. Op de Societeit ontstond groote bedrijvigheid. In de enorme

middenhal rond de tafel aan het Zilveren Rasterwerk be-raamden de Commissaris voor de Criminaliteit (die tot nog toe slechts met ontvreemde jassen en ontaarde massastopjes te doen had gehad) en enkele Eere-leden van „Paris” en van „Weerbaarheid” een intelligent opgezette opening van de strijd tegen het recht. Langzamerhand kwamen bijna alle zeventig leden van het Societeitsbestuur er bij en het jongste werd er op uit gestuurd om de stukken en voorwerpen betreffende de misdaad te halen. Deze Commissaris Z III b zoeftte met de lift naar het dak, ontsloot nerveus de hangar van de Societeits-helicopter en zoemde weg naar de Zuid-Oostvleugel van het gebouw, waar het archief ondergebracht was. Dit was het oudste gedeelte, hier had men de oude Societeit gelaten zooals hij was vóór de Groote Uitbreiding. Men zei dat men er 's nachts onverklaarbare dingen en gestalten kon zien, dat er soms uit een duistere hoek een luide stem sprak in den 20ste eeuwsch Nederlandsch, die uitstierf in een gorgelend „Ontaarding... ontaarding...” Het archief was een sombere ruimte met wonderlijke plafondschilderingen souvenirs van een overwonnen standpunt. Met eerbied pakte de Commissaris Z III b uit de kast „Eerste helft 20ste eeuw” het gipsafgietsel van het elastiekje en de dwaze ouderwetsche messen en revolvers. Na eindeloos zoeken in de lange rijen snelhechters vond hij ook de brief van Pietje aan Haardmans, thans voorkomend in bijna elke literaire bloemlezing van eenige pretentie. Hij glimlachte om de opgewonden stijl van die dagen. Het kraakte in de verste hoek van de zaal, een koude windvlaag huiverde door zijn haren. Ergens in het oude gebouw klonk een luide klassieke vloek die men nooit meer hoorde. Hij staarde beangst naar de letters die vervloeiden en zich vormden tot andere, in hetzelfde handschrift, dezelfde bleeke inkt: „Gij moderneling die niet meer weet wat sfeer is, traditie, mysterie, gij die het duel niet meer kent, die nooit uitzinnig bent geweest om een vrouw, steek uw bleeke, krachteloze, berekende hand niet in het geheim van een passieoord. Gij, die zegt het recht te willen, kunt niet begrijpen dat dit een rechtspleging was. Ga heen, voordat het heimwee naar een rijker en romantischer tijd U bij de keel grijpt.”

(wordt vervolgd).

De Sampo.

Het is tientallen eeuwen geleden, dat Ilmarinen in het hooge Noorden de Sampo smeedde. Maar wij waren er bij. Vier dagen mislukte het brouwsel in de oven, maar den vijfden dag kwam er storm en de wind loeide neer door den schoorsteen en het vuur laaide op, ook door den schoorsteen, en in dien tijd ontstond de wondermolen Sampo. Het meer verdampte en de rotsen smolten, maar Ilmarinen merkte het niet en werkte dag en nacht in zijn smidse om met de Sampo de mooie dochter van Looehi, de heks, te winnen. Van het eerste oogenblik was het duidelijk, dat wij de Sampo zouden worden. De vlammen lekten om ons heen en Ilmarinen hamerde ons op voortreffelijke wijze tot een klomp ijzer. Boven het gekraak van onze verkoolde longen uit hoorden we zijn bevelen aan de knechten en, langzaam versintelend, zagen we nog vaag zijn grijnzend hoofd, dat be-

langstellend ons proces volgde. Precies zooals op alle schilderijen en teekeningen. Maar tevreden was hij niet. Meer en steeds meer water gooide hij op de steenen en steeds warmer werd het.

Tenslotte was het uit. Die avond dachten wij met huivering terug aan ons eerste Finsche sauna-bad en kenden wij slechts één gedachte: Op wie konden deze martelingen gewroken worden.

„Wat zullen we hiervan in Holland vertellen?”

„Dat er niets boven een sauna gaat, zoo heerlijk verfrissend, zoo heerlijk gezond. Nooit zal men daar de waarheid mogen weten. Alleen door eigen ervaring.”

v. d. Vl.

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Voorheen en thans:

*„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”*

N.V. BRANDSTOFFENHANDEL

VOORHEEN **B. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

ÉÉN **VOOR DEN ETEN**

„OUDE VLEK”

DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ „VLEK & CO DELFT

Fotograaf...

KOORNMARKT 72

Stoombleekerij
Chemische Wasscherij

„OZON”

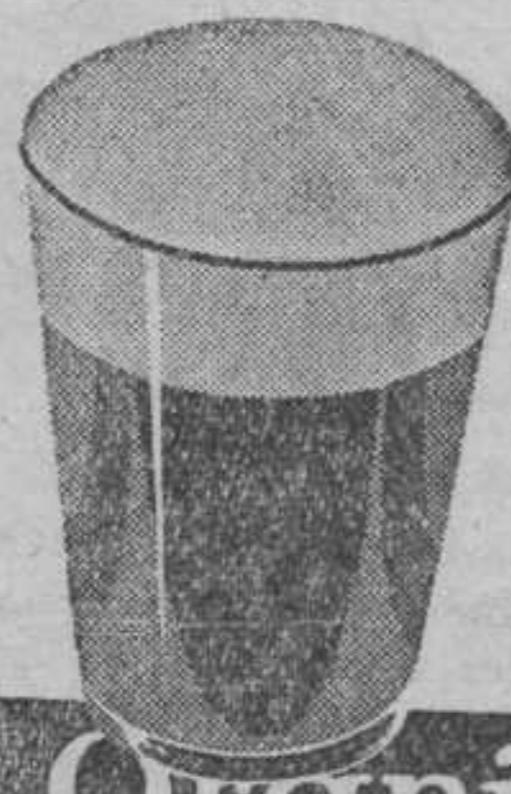
Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft.

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.